

Meditáció

*Érdemeket féláron nem szereztem,
Nem kilincseltek értem rokonok.
Csak a Cogito örködött felettem...
Nos: ergo sum — vagyok, aki vagyok.*

*Félig felnőttként már félárva lettem.
Aztán szegény anyám is elhagyott.
Most kék felhőként gomolyog a mennyben.
S tán büszke rám — vagyok, aki vagyok.*

*Onnét — idáig... szinte hihetetlen!
Lenéznek hasbeszélők, újgazdagok...?
Nem látom őket.*

*Mind az öt sebemben
nyugodt a vér. Magammá emberedtem.
— Vagyok, aki vagyok.*

Egy örök-költöző

*Nyárvégi séta a kettészelt végtelenben
emitt még zöld a lomb amott rőten parázslík
Egy virág pillantása átlényegülve bennem
Kezemre pille száll és száll mögötte másik
átszelnek mint a szél — s értve az érthetlent
látom ők még elérnek az utolsó virágig*

*

*Egy kettészelt platán áll mögöttem — félig él
félig már a halálé mint jómagam vagyok
Egy kettészelt padon kettészelt pár alél
egy szerelemtől melyre halálos fény ragyog
De búcsúpillantásuk mint csillag áll szememben
Tudom egy újabb csókban kiszállnak sorsuk ellen
s együtt lebegnek el a zöldben és a kékben
— egy dallamon amely másoknak érthetetlen*

*

*Lehet lehet hogy ősz van
lehet hogy ősz vagyok*

de tiszta tájban állok s tisztán hallok
szívemben
egy örök-költöző madárszárny hogy suhog

*

Az a pár kettőnk mása Tudják bár öntudatlan
— Mindig tavasz is készül
s élőkben eleven tájban
elmulás nem marad soha megbosszulatlan

Halálom pénzét olvasom

Halálom pénzét olvasom
egyik szememre másik szememre
Holdfény az ezüstgarason
kincs is lehetne

Holdezüst fény a garasom
Zenék mögött keselyűk csendje
Életem nincset olvasom
egyik kezedbe másik kezedbe

Tükröd amelyre ráleheltem
egyszer már visszafogta lelkem
zuhantam föl a végtelenbe
s te lehúztál örvény szemedbe

Hát mondd ki vagyok én s ki vagy te?
s mért hull mért hull a holdból is
az elmulás júdásezüstje?

Élők közt élet-tavaszon
halálom pénzét olvasom
egyik szememről másik szememre
egyik kezedből másik kezedbe

s félek hogy fázós lesz nagyon
külön egy másik csillagon